

Za našo deco.

Danijel Defoe:

Robinson Crusoe.

(Dalje.)

Jadni begunec se je poka tako preplašil, da se ni mogel premakniti z mesta. Začel sem se mu nasmihati in mu dajati znake, naj se ne straši. Nazadnje se je umiril, prišel je do mene, pokleknil na tla in začel poljubljati zemljo pred mojimi nogami. Potem je prijel eno mojih nog in si jo je postavil na glavo. Najbrž je to pomenilo, da se mi izroča kakor suženj in da mi bo zvest.

Med tem je prišel divjak, ki sem ga udaril s kopitom, zopet k zavesti in je začel gledati okoli sebe. Begunec mi je kazal z znaki, naj mu posodim sabljo. Ko jo je imel v rokah, je skočil do svojega sovražnika in mu je z enim zamahom odsekal glavo. Nato je pokazal z znaki, da je treba obe trupli pokopati. V jako kratkem času je z rokami izkopal jamo v pesku in je obe trupli zakopal.

Nato sem ga odvedel v skalno votlino, v kateri sem bil pustil pred nekaj časa nekoliko hrane. Dal sem mu kruha, sveže vode in velik grozd. Ko je vse snedel, sem mu pokazal kup slame in odejo ter sem namignil, naj leže. Slušal me je in kmalu je trdno spal.

Divjak je bil mlad človek kakih šestindvajset let. Imel je krepke roke in noge. Njegova koža ni bila povsem črne barve, ampak bolj barva oliv. Imel je dolge lase in zobe bele kot slonova kost.

Ko se je prebudil, je zapustil votlino in je pritekel k meni, pokazujoč z znaki, kako mi je hvaležen in udan. Napolnila sva se skupaj tja, kjer so bili divjaki. Ni jih bilo več videti. Zapovedal sem mu, naj zbere in pokopi ostanke človeškega mesa. Opazil sem, kako željno gleda meso, saj je bil sam tudi ljudožerec. Z znaki sem mu da razumeti, da mi to ne ugaja, zapretil sem mu celo, da ga na mestu ubijem, če bi še hotel jesti človeško meso.

Ko je bilo delo dovršeno, sem ga odvedel domov in sem mu napravil kožnato obleko, kakršno sem imel tudi sam. Nato sem ga začel učiti. Najprej sem ga naučil, da mu je ime Petek. To ime sem mu dal zato, ker je bilo v petek, ko sem ga bil rešil. Naučil sem ga, da me kliče: gospodar in da razlikuje besedi: jesti in piti. Kako veselje me je navdalo, ko sem po tolikem času zopet čul človeški glas!

To leto je bilo med najbolj prijetnimi, odkar sem prebival na otoku. Petek se je hitro naučil razumeti in izgovarjati imena skoro vseh reči, ki so mu služile. Bil je zelo poslušen in pošten in postal mi je prav ljub tovariš. Ko je znal že več govoriti, mi je pripovedoval, da divjaki, ki žive

na sosednjih otokih, jedo meso svojih sovražnikov, ki jih zaslužijo v vojni. Tako je bil prijet tudi on in preveden sem na otok, da bi ga tukaj pojedil.

Tako sva živela skupaj tri leta. Jaz sem bil docela srečen in vse večja naklonjenost me je navdala za mojega Petka. In res, nihče menda ni imel slugo, ki bi bil tako zvest, udan in poslušen, kakor je bil moj Petek.

VIII.

Beli ujetnik.

Nekega jutra sem delal pred svojo hišo in sem naročil Petku, naj stopi do obale po želvo. Njena jajca in meso so nama služila za odlično hrano.

Petek je odšel, pa kmalu priteče povsem brez sape, skoči preko ograje in zakliče:

»O, gospodar, gospodar! O, nesreča! O nesreča!«

»Kaj je, Petek?«

»Oh«, je odgovoril, »tam eden, dva, tri čolni! Eden, dva tri!«

Zaman sem ga skušal pomiriti. Bedni mladenci se je tresel kakor šiba na vodi.

Mislil je, da so prispeli divjaki, da bi ga — snedli.

»Ne boj se, Petek, tudi meni preti ista nevarnost. Če naju dobe, niti mene ne bodo pustili pri življenju. Ali se znaš dobro boriti?«

»Jaz streljati«, je odgovoril. »Ali oni prišli mnogo, mnogol!«

»To ni nič. Nekoliko jih bomo pobili, a drugi bodo zbežali, ko bodo puške pokale. Jaz te bom branil, ali ti me moraš slušati in točno izvršiti, kar ti bom zapovedal!«

»Da«, je pritrtil, »jaz umreti, če gospodar zapovedati.«

Naročil sem mu, naj prinese dve lovski puški, ki sta bili nabiti z debelim svincem. Druge 4 vojaške puške sem napolnil vsako s 5 krogli in vrh tega sem dodal še po 2 žreblja. Za pas sem si vtaknil samokrese, pripasal sem si sabljo in Petku sem rekel, naj vzame sekuro.

Vzel sem daljnogled in tako opremljena sva

splezala na breg. Divjaki so prispeli v treh čolnih. Bilo jih je 21 in s seboj so privedli 3 ujetnike. Zapustila sva naše mesto in sva se podala v največji tišini proti divjakom. Petku sem zapovedal, da naj ne napravi nič, dokler mu tega ne rečem.

Po gozdu sva se približala divjakom tako daleč, da so od njih nesle naše puške. Naročil sem Petku, naj se splazi bliže, da vidi, kaj delajo. Ko se je vrnil, je poročal, da sede vsi divjaki okoli ognja in jedo meso enega izmed ujetnikov. Nekoliko korakov proč leži drugi ujetnik, ta pa ni divjak, ampak belec.

Ta vest me je silno razjezila, komaj sem brzdal svojo jezo. Od drevesa do drevesa napredujoč sva dospela do konca gozda, kjer je bila zemlja nekoliko višja. Od tod ni bilo do divjakov več kot sto korakov.

Dalje sledi.

Steklo iz aluminija.

Zadnje čase je kemijskom uspelo napraviti iz aluminija material, ki je tako prozoren, da se prav lahko uporablja kot steklo. Steklo iz aluminija odbija celo rumene solne žarke in je na ta način res stekleno prozorno. Dastravno se pri izpremianju aluminija v steklo mnogo materiala zgubi, vendar se izplača uvajati ta novi izum, ker se ne ubije. Uporablja se za okna strehe in za kuhinjske potrebščine.

Mala oznanila.

V »Malih oznanilih« stane vsaka beseda D 1.20. Najmanjša cena za oglas je 8 D. Manjši zneski se lahko vpošljejo tudi v znamkah. — Upravništvo odgovarja na razna vprašanja samo takrat, ako je priložena znamka za 2 Din za odgovor.

Upravništvo.

Pozor! Pozor!

Za češčenje presvetega Rešnjega Telesa je izšel nov molitvenik

„Pridite, molimo!“

ki obsega poleg običajnih molitev tudi šest molitvenih ur za skupne molitvene ure. Zelo priročna knjiga stane samo Din 16.— z rdečo obrezo in Din 20.— z zlato obrezo.

Knjiga se naroča pri

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Naročite za fante,

ki se odpravljajo k vojakom, knjižico:

Moj tovariš.

Molitvenik za mladeniče in še zlasti za vojake.

Cena z rdečo obrezo 18 Din, z zlato obrezo 18 Din. Po pošti 1 Din več.

Tiskarna sv. Cirila Maribor.